

BLUES (brief aan mijn alter ego) - Riny Boeijen

De sprinkhaan verkocht ook verdriet. Iedereen die verdrietig wilde zijn, kreeg een klein beetje verdriet van hem, of weemoed, of heimwee naar vroeger. Hij verkocht het allemaal, maar nooit veel tegelijk.

*Als de dieren hem vroegen waarom hij altijd maar zo'n klein beetje verkocht, zei hij dat het anders geen verdriet of weemoed meer was. Wat dan? Pijn, en die verkocht hij liever niet. **

Dag jongen,

Hoe is het met je? zou ik bijna willen vragen. Maar ik weet natuurlijk als geen ander hoe het met je gaat. Je bent veertien nu, derde klas MULO. Een schraalhans, niet al te lang, puistjes. Nog geen bakkebaarden, hoewel je daar een aardig alternatief voor hebt verzonnen door na het douchen je krullen op die plek vast te zetten met plakband. Een beetje haarlak van ma erover, afgeblust met een scheut *Old Spice* van pa om dat vrouwengeurtje te maskeren. Ijdeltuit. Dat zal je blijven, kan ik verklappen. En hoe vervelend je het ook vindt: dat heb je van ma. Moeder die zich tot de fine fleur van ons Brabantse dorp rekent. Met haar witte sportauto, haar lange bontjas, de juwelen die ze draagt. Je schaamt je voor al dat uiterlijk vertoon. Vooral zondags, als ze - te laat natuurlijk - met jou in haar kielzog door de kerk flaneert om ergens in de voorste banken een plekje te zoeken.

Weet je trouwens dat ze helemaal niet op je had gerekend? Ma wilde een meisje. Je zou Anita hebben geheten. Alleen die naam al. Maar misschien begrijp je nu beter waarom je met haar moet gaan winkelen. Dat je leert koken, strijken en ramen lappen. Ze kan het gewoon niet loslaten.

Pa en jij kunnen beter met elkaar opschieten. Niet dat jullie elkaar veel te zeggen hebben. Jij hebt nog niets te vertellen en vader is niet zo'n prater. Hij luistert meer, daar is hij dan ook kastelein voor. Een goeie, als je de klanten mag geloven. Later, als jullie eindelijk de woorden hebben gevonden, zal het te laat zijn. Dan heeft de kanker zijn stem afgepakt en zullen jullie opnieuw zwijgend naast elkaar zitten. Alsof het eerste kerstdag is. De enige dag dat jullie op een gezin lijken; pa, ma, je jongere broertje en jij. *Helplessly hoping.* Jaar na jaar.

*'They are one person
They are two alone
They are three together
They are four for each other...'*

Ma op haar paasbest, pa zoals hij altijd is. Jij in het nieuw, je broertje met een van jouw afdankertjes. Natuurlijk staat er een kerstboom, de eettafel verpakt in stijf gesteven damast afgezet met rode linten. Het eten is anders. 'Franse keuken', volgens ma. Maar dat interesseert je allemaal niet. Je geniet van het moment dat jullie aan tafel zitten. Eindelijk samen. Na de afwas het tweede hoogtepunt: samen tv kijken naar het circus van Billy Smart. Zonder geluid.

Ma wil rust. Na tien minuten hoor je alleen nog het zachte, regelmatige snurken van pa en ma. In de seconden van stilte het tergend langzaam tikken van de pendule. Je broertje en jij stokstijf op de sofa. Bang dat je ze wakker maakt. Dat is het moment waarop de ingehouden euforie bij het zien van de leeuwen en olifanten zacht maar dwingend wordt weggedrukt door een gevoel dat je niet kent. Hol, weeïg, licht schrijnend. Net als die sprinkhaan verkocht. Dat., dat is de blues jongen. Een woord dat jij nu nog associeert met een van je muzikale helden: Jimi Hendrix. Als je zo oud bent als ik zul je het hele assortiment van de sprinkhaan bij je therapeut op tafel leggen. Toch zal dat gevoel nooit helemaal weggaan. Het kleeft aan je.

Nu wil je vooral de meisjes imponeren. Laat dat duidelijk zijn. Maar je bent onzeker. Die puistjes, dat stomme haar. Waarom ben ik niet groter? Je maakt grappen in de klas, zet je af tegen de leraren en loopt mee in demonstraties. Je zoekt het podium op. De ultieme plek om meisjesharten te veroveren en je droom te verwezenlijken: artiest worden. Als drummer van een schoolband zing je over *My Generation*. Maar de bakvissen zullen niet bijten en ook die gedroomde carrière zal vervliegen als een zachte wind. Te weinig talent? Te weinig doorzettingsvermogen? Misschien wel allebei.

Och jongen, jouw tijd komt nog. Over twee jaar ben je zestien, rijd je een witte Tomos met zo'n hoog stuur en draag je haar tot op je schouders. Dan liggen de mooiste meiden voor het oprapen. Met een ervan zul je trouwen. En ja, je krijgt twee kinderen. Dochters nota bene. Ma zal jaloers zijn.

Tot de blues opnieuw toeslaat. Na twaalf jaar is je huwelijk op. Je hebt zo veel weemoed, verdriet en melancholie verzameld dat je ook een handeltje kan beginnen. Net als die sprinkhaan. Je dochters zie je enkel nog door een glazen draaideur. Dichtbij, maar aanraken kun je ze niet.

'Maar is er dan helemaal niets waar ik naar uit kan zien?' zie ik je ogen schreeuwen. O ja jongen. O ja. Je zult de liefde van je leven ontmoeten. Puur en onbaatzuchtig. Een *bluesmate*. Ze zal je optrekken uit dat diepe dal en op een voetstuk plaatsen. Jij op het podium, zij in vervoering naar je opkijkend. Je hebt ze veroverd met die briefjes van je. Kleine regels met grote woorden. Je schrijft ze nu ook. Stiekem op je kamer. Nee, je hoeft niet te blozen. 'Je bent schrijver', zal ze zeggen en wordt je muze. Je krijgt je podium, een volle zaal. Ook vrouwen? Meer dan mannen, kan ik je zeggen. Ze zullen aan je lippen hangen en in aanbidding met glanzende ogen luisteren naar je bluesverhalen. En na elk optreden zal er applaus klinken, lang en uitbundig. Dat beloof ik je.

Riny

(* uit: *Het geluk van de sprinkhaan van Toon Tellegen*).